

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Indian Summer

Έργα όπου οι ηθοποιοί παίζουν πολλούς ρόλους αλλάζοντας στιγμιαία χαρακτήρες και συμπεριφορές είναι σαφώς πολύ απαιτητικά από άποψη υποκριτικής τεχνικής. Εδώ δοκιμάζονται η ικανότητα του σωματικού παιξίματος, η εκφραστική ακρίβεια, ο φωνητικός πλούτος, η ψυχολογική ευστοχία, όλα αυτά σε περιορισμένο χρόνο της κάθε μινιατούρας. Το «Indian Summer» της Αγγλίδας συγγραφέως και ηθοποιού Lucy Maurice δεν υποβάλλει τους συντελεστές του μόνο σε εξετάσεις υποκριτικής δεινότητας λόγω των πολλαπλών ρόλων (αυτές τις περνούν με πολύ καλό βαθμό οι δύο συμπρωταγωνίστριες της παραγωγής της Ledra Music Soloists Μάρα Κωνστα-

ντίνου και Βασιλική Διαλυνά, με την Τζούλη Γρηγορίου να λειτουργεί συμπληρωματικά στο μικρό ρολάκι της χαρούμενης ταξιδιώτισσας). Το κείμενο δεν είναι απλή συλλογή θραυσμάτων γυναικείων ζώων, μερικά από τα οποία, χωριστά ιδωμένα, μπορεί να ηχούν κλισέ. Το πλήρες νόημα του έργου αρθρώνεται σαφώς με την ολοκλήρωση του παζλ.

Ο σκηνοθέτης Χρίστος Ζάνος, ενώ σμιλεύει με τις ηθοποιούς του τη διαφορετικότητα των πολλαπλών ρόλων της καθεμιάς, στοχεύει στην υπέρβαση του κατακερματισμού της δράσης, στην ενιαία συναισθηματική ροή της παράστασης, στη δημιουργία ισχυρών στιλιστικών συνδυασμών αρμών, στην αισθητική ολότητα. Ένα από τα συνδυαστικά στοιχεία είναι ο ουσιαστικός ρόλος της μουσικής, με τον Ιάκωβο Πάρπα να κάνει μια αρκετά μεγάλη εισαγωγή και να συνοδεύει τις μεταμφιέσεις των ηθοποιών, κινησιολογικά συντονισμένες με τις μελωδίες του (η μουσική επένδυση και η κινησιολογία ανήκουν στη Μάρα Κωνσταντίνου). Το δεύτερο ενωτικό στοιχείο είναι ο ίδιος ο χώρος στο υπόγειο του Σατιρικού, όπου ο Χάρης Κανκαρίδης, σε μια ατμόσφαιρα «γενικής θεατρικότητας», προβάλλει αντικείμενα που οι συμβολισμοί τους φανερώνονται σταδιακά, όπως τα ξερά φύλλα που γεμίζουν τις «σιδηροδρομικές γραμμές» και εμποδίζουν τα υπαρξιακά ταξίδια των ηρώων του έργου. Το τρίτο ενωτικό στοιχείο είναι η σταθερότητα της Βασιλικής Διαλυνά και της Μάρας Κωνσταντίνου στους δύο βασικούς ρόλους, που παρά τις κειμενικές επαναλήψεις, είναι φορείς του βασικού νοήματος του έργου. Η μόνη ακινησία του μικρού καφέ στον σιδηροδρομικό σταθμό και τα μακρινά δρομολόγια των τρένων ανάγονται στο επίπεδο κοινής θεματολογίας πολλών μεγάλων λογοτεχνικών έργων: ο ασφυχτικός εγκλωβισμός και οι ατυχείς προσπάθειες φυγής, η μεθυστική αοριστία των ονείρων και η σκληρή τους ακύρωση.